

Історія Чевельчанської школи бере початок від школи грамоти, яка існувала ще у 1780 році при збудованій прапорщиком Яковом Кулябкою Миколаївській церкві в с. Чевельча Лубенського повіту. Ці і подальші відомості про заклади освіти в

Чевельча підкріплюються архівною довідкою, виданою державним архівом Полтавської області (довідка додається). У звіті про стан церковнопарафіяльних шкіл та шкіл грамоти школа грамоти в с. Чевельча згадується як одна з кращих. Учителем у школі був священник Федір Андрійович Ярошевський.

У 1913 році на кошти громади було збудовано приміщення початкової школи, в якому було передбачено три класні кімнати і квартира для вчителів. Це була цегляна будівля з покритим залізом дахом. Вона функціонувала до вересня 1943 року, коли була спалена фашистами під час відступу. У школі працювало два вчителі: Ярошевська Марія Федорівна, дочка вже згаданого священника, та Бутенко Павло Свиридович, уродженець с.Чевельча. Він же був і завідувачем школи. Навчалось у школі 20-30 селянських дітей, з яких повний курс навчання через використання дитячої праці у домашньому господарстві та неспроможність деяких батьків заплатити за навчання проходили не всі.

У 1920 році на території Чевельчанської сільської ради було збудовано ще одне приміщення початкової школи для жителів хуторів Лисевич і Климівка, так як на той час на території сільської ради налічувалося 90-100 дітей молодшого шкільного віку.

Для продовження освіти діти змушені були ходити за 8-10 кілометрів у сусідні села.

У 1931 році у школі було відкрито 5 клас і школа почала функціонувати як семирічна. Був набраний штат учителів, очолив школу

учитель історії та географії Коцар Петро Сергійович. У 1934 році зі стін школи вийшов перший випуск у складі 36 учнів, 29 хлопців і 7 дівчат. Більшість хлопців з цього випуску пройшли через горнило війни, більше половини загинуло.

У 1938 році було збудовано ще одне шкільне приміщення на дві класні кімнати. Була передбачена також квартира для вчителів.

У роки окупації школу було закрито, у її приміщенні розмістився поліцейський штаб та пункт збору молоді на каторжні роботи в Німеччину.

Учням було запропоновано ходити до школи у х. Климівка. Долати неблизьку відстань не кожному було під силу, тому більшість учнів під час німецької окупації не навчалися. Заняття було відновлено у жовтні 1943 року, через три тижні після визволення села.

У 1947 році методом народної будови було зведено ще одне приміщення школи на дві класні кімнати. Але у селі було більше трьохсот дітей шкільного віку, тому шкільних приміщень катастрофічно не вистачало, не зважаючи на те, що навчання велось у дві зміни. Доводилося орендувати приміщення у селянських хатах, які розташовувалися недалеко від школи.

У 1956 році згідно закону «Про зміцнення зв'язку школи з життям» семирічна школа була перетворена у восьмирічну, а 1 вересня 1957 року було здійснено перший набір до дев'ятого класу. Питання побудови нового шкільного приміщення стало першочерговим.

Восени 1957 року було закладено фундамент приміщення середньої школи, де було передбачено сім класних кімнат, учительська, бібліотека, кабінет директора та приміщення для зберігання обладнання. Приміщення було введено в експлуатацію у 1964 році. Одночасно зі школою було побудовано приміщення майстерні, де розмістилися також невелика кухня і їдальня.

У 1961 році почалася політехнізація школи. Хлопці-випускники разом з атестатом про середню освіту одержували посвідчення тракториста-машиніста, а дівчата -- тваринника-механізатра.

Навчання у розрізних приміщеннях, деякі з яких вже не підлягали ремонту, відсутність спортзалу та актового залу утруднювали навчально-виховний процес. Знову постало питання про будівництво нового приміщення школи.

Першого вересня 1994 року під час свята першого дзвінка було закладено перший камінь у його фундамент. Першу чергу будови було введено в експлуатацію у грудні 2002 року, другу – в жовтні 2004 року. Всього на будівництво школи було затрачено 5 млн грн. з державного та обласного бюджетів та близько 2 млн гривень місцевої агрофірми «Зоря».

З 2006 року школа функціонує як школа-родина.

У 20-і роки завідувачем початкової школи був Сукачов Андрій Анатолійович, син псаломщика з місцевої церкви, який спочатку отримав духовну освіту, а потім світську, а у 30-і роки, навчаючись у Полтавському педінституті, здобув фах учителя хімії і біології.

Першим на посаду директора семирічки у 1931 році був призначений учитель історії та географії Коцар Петро Сергійович. У 1940 році був взятий на перепідготовку в армію, а школу очолила Сукачова Юлія Іванівна, за фахом учитель німецької мови.

З жовтня 1943 року по 26 серпня 1946 року директором школи працював Сукачов Андрій Анатолійович, який мобілізував колектив на виконання урядової постанови «Про заходи щодо поліпшення якості навчання в школах» від 21 червня 1944 року, зумів створити дієздатний колектив однодумців, перекопати кожного колегу, абсолютна більшість яких мали незакінчену вищу освіту, продовжувати навчання у вузах.

1 січня 1946 року на посаду вчителя математики було призначено демобілізованого фронтовика Бориса Кузьмовича Рибку, який з 26 серпня 1946 року очолив колектив школи. Йому дісталася нелегка спадщина. Було всього 5 класних приміщень на 10 переповнених класів (35-37 осіб у кожному), деякі класи навчалися у другу зміну. З ініціативи саме Бориса Кузьмовича і при його безпосередній участі методом народної будови у 1947 році і було збудовано глинобитне приміщення школи на дві класні кімнати, куди поставили саморобні столи і лавки Ініціативність, творчий підхід до справи керівника школи помітили у районному відділі освіти, і у 1951 році він був призначений спочатку інспектором, а згодом завідуючим районним відділом освіти, а директором школи було призначено учительку математики Мартиненко Анастасію Іванівну. Вона працювала на цій посаді з 25 серпня 1951 року по 1 вересня 1953 року і звільнилася за власним бажанням, так як готувалася стати матір'ю. Важко уявити, з якими труднощами приходилося тоді стикатися директору школи. Якби ми заглянули у шкільний клас зразка початку 50-х років, то побачили б саморобні столи і лавки, дошки, на стінах по 2-3 гасові лампи, пічне опалення. Торф для грубок заготовляли самі вчителі на торфорозробках у селах Онішки, Яблунево, Білоусівка. Відчувалася постійна нестача шкільного приладдя, підручників. Але з фотографій випускних 7-х класів на нас дивляться життєрадісні, енергійні молоді люди та їх наставники, які вчать вихованців вірити, що попереду – світле майбутнє і націлюють на те, що тільки успішним навчанням і звитяжною працею це майбутнє можна наблизити.

З 1 вересня 1953 року по 22 серпня 1957 року на посаді директора школи перебував Царинний Григорій Максимович, непересічна людина, в минулому – військовий льотчик, за фахом – учитель географії, який користувався великим авторитетом і серед учнів, і серед їх батьків. Саме за його керівництва школою 1 вересня 1956 року за парти сіли перші восьмикласники, дещо зміцнилася матеріальна база школи.

23 вересня 1957 року на посаду директора знову повернувся Рибка Борис

який понад усе прагнув домогтися рішення про перетворення школи у середню. Основною умовою для цього було будівництво нового шкільного приміщення і ця умова була виконана.

Перший 9-й клас сів за парти 1 вересня 1957 року, а в червні 1959 року відбувся перший випуск 10 класу, у якому було 26 учнів. Троє з них за відмінні успіхи та зразкову поведінку було нагороджено золотими медалями.

Очолював школу на той час Біліченко Григорій Іванович, так як 3 лютого 1959 року Рибка Б.К. був обраний головою колгоспу в сусідньому селі. Учні старших класів, у яких новий директор став викладати математику замість Бориса Кузьмовича, щиро раділи, що замість одного учителя математики від Бога, прийшов такий же закоханий у свою професію ентузіаст. Григорій Іванович перебував на посаді до 19 серпня 1959 року. З цього часу до 5 вересня 1964 року школу очолював Рибка Борис Олександрович, за фахом учитель російської мови і літератури. Через важку хворобу він був змушений залишити роботу, а на чолі педколективу став Царинний Дмитро Григорович, за фахом учитель біології і фізкультури. У 1964 році при школі було відкрито вечірню школу, де мали змогу отримати повну середню освіту всі бажаючі. У ці роки було запроваджено безкоштовне харчування учнів, при школі запрацював буфет.

У 1963-1964 н.р. у школі навчалося 385 учнів з сіл Чевельча та Сазонівка Оржицького району Полтавської області та радгоспу «Комінтерн» Черкаської області.

18 лютого 1967 року Дмитро Григорович Царинний був обраний головою місцевого колгоспу, а директором школи було призначено учителя української мови і літератури Попова Олександра Максимовича, фронтовика,

нагородженого за мужність і відвагу, виявлені в боях з ворогом орденом Слави, медалями «За відвагу», «За взяття Будапешта», «За перемогу над Німеччиною». Він займав цю посаду до 15 серпня 1974 року і був змушений звільнитися за станом здоров'я. За час його керівництва школою було побудовано приміщення шкільної їдальні, кабінет військової підготовки, тир. Школа повністю перейшла на навчання за кабінетною системою, істотно оновилися методи навчання, застосовувані вчителями, велика увага приділялася зв'язку навчання з практикою.

З серпня 1974 року до 15 серпня 1977 року на посаді директора школи перебував Ганнесен Вадим Васильович, учитель історії за фахом.

З 15 серпня 1977 року по 16 березня 2005 року, тобто майже 28 років, школу очолював її випускник 1970 р., золотий медаліст Бондаренко Олександр Дмитрович. На початку діяльності Олександра Дмитровича на посаді директора більше половини колективу були в минулому його вчителями. Молодий і енергійний, наполегливий і цілеспрямований, за кілька років він сформував творчий згуртований колектив, який за роки його керівництва три рази заносився на районну Дошку пошани. Сам він завжди був у пошуку нового, спонукав до цього підлеглих і завжди знаходив у них підтримку у будь-яких починаннях. У тому, що зараз Чевельчанська ЗОШ – одна з найсучасніших шкіл у районі, його велика заслуга.

Залишивши роботу за станом здоров'я Олександр Дмитрович передав свою посаду теж випускниці школи, вчительці математики Слинко Вірі Іванівні. Віра Іванівна велику увагу приділяла постійному зв'язку школи з батьками і громадськістю, була ініціатором і одним з авторів положення про школу – родину та її програми. З січня 2006 року школа функціонує як школа-родина. Звільнилася Слинко В.І. з посади за станом здоров'я. З 1 вересня 2013 року до 1 вересня 2015 року на посаді директора школи працював Юрченко Юрій Григорович, в минулому директор Кандибівської

основної школи, діяльність якої у 2011 році була призупинена, а 19 учнів та вчителі перейшли до Чевельчанської школи.

З 1 вересня 2015 року на чолі шкільного колективу перебуває Коврига Оксана Іванівна, випускниця школи 2008 року, золота медалістка, за фахом учитель математики.

Художник Данило Іванович Безуглий (1914-1977рр), Заслужений діяч мистецтв УРСР, автор картин «Форсування Дніпра», «Г.Г.Шевченко серед казахів», «Ранок на річці Псьол» та інших;

Лук'ященко Василь Іванович (1935р) – випускник 7-річної школи 1953 року, закінчив Одеський електротехнічний інститут, за направленням працював у ЦНДІ Міноборони, займався теорією і практикою застосування систем бортової радіокорекції космічних ракет. Став кандидатом, потім доктором наук. З 1971 року працює у ЦНДІ машинобудування, де очолює Центр з системного проектування, який займається комплексним дослідженням визначення перспектив розвитку ракетно-космічної техніки, системним проектуванням космічних засобів нового покоління. Створив наукову школу ефективності, надійності, системного аналізу і проектування космічної техніки, підготував 35 кандидатів і 7 докторів наук. Член Міжнародної експертної комісії по аналізу безпеки польотів при експлуатації МКС.

Микола Михайлович Дмитренко (1920-1941р.) , поет;

Сукачов Володимир Андрійович (1927-2003р.р.), професор, доктор медичних наук, завідуючий кафедрою невідкладної стоматології Центрального науково-дослідного інституту удосконалення лікарів у Москві, автор 140 наукових праць, в тому числі двох монографій, мав чотирнадцять авторських свідоцтв на винаходи, його монографія «Атлас щелепно-лицевих операцій» - підручник для стоматологів;

Ковтун Григорій Олександрович (1948-200р..), член-кореспондент Національної АН України, лауреат Державної премії України, зам. Директора Інституту біоорганічної хімії і нафтохімії НАН України;

Безрук Григорій Антонович (1948р) та Подолянко Павло Ілліч (1949р) –Заслужені працівники сільського господарства;

Безрук Володимир Антонович(1951р) – за спеціальністю – бурильник глибокого буріння скважин на нафту і газ, генеральний директор ОАО «Усинськнафта», має ряд державних нагород (медаль «За заслуги у розвідці надр», ордени «Трудового Червоного прапора», «Жовтневої революції», орден Пошани, почесні звання: «Заслужений геолог РФ», «Почесний розвідник надр»);

Бабич Андрій Федорович (1955р) – співак, має звання Заслуженого і Народного артиста України;

Юрченко Віктор Анатолійович – випускник школи 1997 року, Заслужений майстер спорту України, майстер спорту міжнародного класу, чемпіон світу серед студентів (2000 р.) по пауерліфтингу, срібний призер командного чемпіонату 2005 року, срібний призер чемпіонату «Богатир року» (2007 р.), дворазовий чемпіон світу у команді 2005 р., 2007 р.

Колісник Микола Іванович – у 70-80-ті роки ХХ століття рекордсмен світу, чемпіон та неодноразовий призер чемпіонату ССРСР, Збройних сил ССРСР з важкої атлетики.

Царинний Михайло Олександрович – кандидат у майстри спорту з класичної боротьби.

Жегет Анатолій Григорович (1983 р.) – 11 липня 2002 року очолив перший швидкісний потяг Київ-Харків «Столичний експрес»

Сьогодні Чевельчанська загальноосвітня школа І-ІІІ ст. являє собою сучасний заклад освіти, де учням створено практично всі умови для успішного навчання і саморозвитку. У школі є спортивний зал площею 324 кв.м, актовий зал, їдальня на 84 посадкових місць, комп'ютерний клас на 12 місць, обладнання якого у 2017 році поповнено сімома новими комп'ютерами за рахунок коштів сільської ради. У школі навчається 130 учнів, педколектив налічує 19 осіб. З них двоє- учитель історії, заступник директора з виховної роботи Ревенко Олена Олексіївна та учитель математики, заступник директора з навчально-виховної роботи Подолянко Лідія Іванівна мають вищу кваліфікаційну категорію та звання «Старший учитель».

У 2012 році у школі відкрито кімнату-музей історії школи, а у 2014 році – кімнату родинного виховання.